

[Alfred Hansen]

lovkatalog har givet udtryk for, at regeringen vil tage initiativer i retning af en jord-, bolig- og skattereform. Vi efterlyser en jordreform, som formindsker folks lyst til at investere deres kapital passivt i jord og i stedet for animerer dem til at anbringe deres kapital aktivt i erhvervslivet. Vi efterlyser en boligreform, hvor man virkelig tager initiativ til at ligestille ejere med lejere. Vi efterlyser en skattereform, hvor man f. eks. ville tage op til overvejelse Arbejderbevægelsens Erhvervsråds forslag fra for år tilbage om, at man skulle indføre en renteskatteordning. Vi kunne tænke os en udlugning i fradragsjunglen. Vi kunne tænke os at forlænge proportionalstrækket, og vi kunne i høj grad tænke os en lettelse for de arbejdsskabte indtægter. Det er jo de arbejdsfrie indtægter, der går fri, hvorimod han, der går ud og vil sælge sin arbejdskraft, bliver beskattet med 60-70 pct., alt efter om man tager de første eller de sidste kroner, han tjener. Dette er en initiativfjendsk politik, det er en arbejdsfjendsk politik, og det er en politik, som i høj grad favoriserer dem, der i forvejen har kapital, og som har mulighed for at anbringe dem passivt.

Det er mærkeligt at se, hvor lidt f. eks. arbejdsfrie indtægter beskattes, sammenlignet med hvordan arbejdsindtægter beskattes. Det burde være sådan, at det, den enkelte skaber i kraft af egen indsats, får han den størst mulige del af, og det, som man tilegner sig gennem samfundets udvikling, altså det, man kan kalde samfundsskabte værdier og arbejdsfrie indtægter, burde naturligvis gå i statskassen til løsning af vores fællesopgaver.

Vi mener, der må føres en offentlig udgiftspolitik, som afvikler tilskud til særinteresser, og som effektiviserer de offentlige ydelser og gør dem mere socialt betingede. Vi må have en ny energipolitik, hvor det danske folks ejendomsret til vore undergrunds- og undervandsressourcer respekteres i stedet for som nu at blive foræret væk til multinationale selskaber.

Retsforbundet har dog også konstateret glædelige tendenser i statsministerens redegørelse. Det er bl. a. statsministerens hensigtserklæring om, at arbejdsmarkedets parter fremover selv må føre forhandlingerne til ende. Men så kunne man spørge, hvorfor der skulle gå så mange år, før statsministeren kom til den erkendelse, som retsforbundet i øvrigt

gennem flere år har anvist. Vi er helt enige i statsministerens bemærkning i TV forleden aften om, at arbejdsmarkedets parter har de bedste forudsætninger for at føre disse lønforhandlinger og for at have ansvaret for egne anliggender.

Lovkataloget er karakteristisk ved, at der på ca. hver anden side er henvisning til EF-direktiver som årsag til lovforslagene. Jo, Danmark er for alvor sat under administration. Erhvervslivets vilkår og beskæftigelsesmulighederne er to forbundne størrelser, og vi mener ikke fra retsforbundets side, at det er en statsopgave at give tilskud til erhvervslivet. Det er derfor også at føje spot til skade, når regeringen nu efter at have påført erhvervslivet meget vanskelige forhold åbenbart vil købe sig syndsforladelse hos erhvervslivet ved at bevilge det 5,5 mia kr. Gennem momsforhøjelser, restriktioner, konstante og massive regeringsindgreb, gennem en manglende langsigtet politik, ved at påføre erhvervslivet urimelige administrative byrder og gennem styring og kontrol har man gennem en årrække tvunget det danske erhvervsliv i knæ. Derfor er regeringens ambulancetjeneste at sammenligne med, at man først slår en mand ned for bagefter at komme ham til undsætning og hjælpe ham op på knæene, men ikke længere.

Byggeriet er således faldet 60 pct. i august måned i år i forhold til august i fjor. Det er udtryk for, at rentetrykket, momsforhøjelse og usikkerhed over for indtjeningsvevnen fremover er årsag til, at menigmand hverken kan eller tør sætte noget i gang.

Jeg synes også, det er tankevækkende, at Industrirådets formand, Erik B. Rasmussen, forleden kunne oplyse, at erhvervslivet i stadig større omfang investerer i statsobligationer fremfor i erhvervslivet. Det burde give finansministeren stof til eftertanke, hvis finansministeren fortsat har planer om – og det tyder lovkataloget på – at optage enorme indenlandske statslån. Det er klart, at disse statsobligationer påfører det øvrige obligationsmarked en helt urimelig konkurrence, og hvis finansministeren vil have mulighed for at sælge sine statsobligationer, må han naturligvis gøre det mere profitabelt at anbringe pengene dér end i de almindelige obligationer eller i erhvervslivets aktier. Dansk kapital søger således i øjeblikket hen til finansministerens statsobligationer med det til følge,